

Bon haj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilnje dělał,
Strowja ee
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spěvaš,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebes mana
Njech di khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ee. P.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihicjischcérni a placzi schtivortlétne 15.— hr.

Okuli.

Scjenje Jana 11, 1—16.

Stejiny wojsk jedz vostnichho časa. Někotre njedžele hícheče a njedžela Palmárum tu je. To je dzén, na kotrymž sa mnobich rěka, žo dželiež a rosžohniowacž, žo rosžohnowacž wožebje i džecžatsuwom a se schulskim časom. Hícheče ras-wuczeř hwoje džecži napemina. Wojskodne žlewo je sa klinčało, schulskie durje žo samki, a někotrežkuli džecžo, kotrež ložni niewuknjesche, rječnije: „Bohu budž džak, jo njetrjebam wjazy do schule“. Že temu wojskodne tak? Mamy po kraczowansku schulu ja hózow. A hdyž je tež ta sbožownie pscheterata — njeje zvyle žiwjenje schulu a zvly čas žiwjenja schulski čas? Hóz, kiž schulu wopuschcziwsczy do wuczby stupi, a jeho nowy knies, jeho mischtr a jeho rjejmieksnizy žu jeho wuczerjo. Druhi do města na wyschschu schulu dže, a tam nowym wuczerjam k nohomaj žedži. Holza na žlužbu czechuje, a hdyž tež nan a macž ju hícheče khlízu domach matej — tak do hóz a woczi žo jańdžela a džecžo nima žaneho stgrschiskeho doma wjazy. Haj, hdy by něchtón tak hwozodny był, žo njetrjebal žanemu čłowjekej žlužicž, tak dwueženy, žo njetrjebal nicžo wjazy naruknycž, tak bohaty, žo nohë žebi wscze woskhwjenja kúpicž — psches jenu schulu wschitzh dyrbja: je to schula mysh a styknoscze, nad kotrež durjemi Pawoła žlowo pízane steji: „My mamu psches wjèle styknosców nits hicz do Božeho králestwa“. Že tejele schule njmóžemy won, doniž je wojskodne pruhovwanje nimo, doniž naž nasch knies a mischtr žam dom woka.

Wschitzh psches schulu styknoscze dyrbimy. Prascha žo jenouž, hacz tež schulski čas wschitzh prawje wuziwamy. Schtóž njełoschtrje do tuteje schule khodži a stajnje žo prascha: knježe, čehodla žy mi to načzinil? — schtóž žo spjeczuje, temu budže brémjo pschezo čezsche a jeli žo w prawym času njenawuknije: „Schto pomha nam žo jara staracž? Schto pomha stykne skorženje? Schto pomha, žo tak w swětnym paracž a wopłakowacž

njebože? My wobcežimy wutrobu cžim bóle psches tu sruđobu“ — žo na wojskodnu slama a sadweliuje. Schtóž pak sadny mysh a styknoſcze híverneho mischtra stejo widži, wo kotrymž wěny: „Mi nicžo žo stacž njenóže hacž to, schtož Wótežez pschi-nježe“, tón natwukuje w tutej schuli cžiche poddacže, kotrež wjazy njentorkota, ale s Jesušom praji: „Mój Wótežez, niz kaž ja chzu, ale kaž ty chzesch, twoja wola žo stan!“ tón potom hwoj kschiz ja Jesušem nježe a praji: „Kaſiž mischtr, taſki chzu tež ja bycž, je wuczobnik!“ Tón žo tróštuje i wjehalej nadžiju, žo nět-čišczeho časa czerpjenje hódne njeje pschichodneje krafnoſcze, kotraž na naž časa.

Musa a styknoſcze žo tež psches nasch dzén híšchi evangeliu czechujetej. Lazarus je na hímjercz khory. Šotsje stej w staroſejach a wjchnosejach dla bratra. Jesuš žam pucž czerpjenja nastupi, a wuczobnizy psched cžmowym, njewěstym pschichodom žo boja. Ale felkož mysh, telko žchnowanja. Wschitzh žu w mysh wuknysi. Tuž chzemý tež my wuknycž:

1. žo wutrobnje k temu knjezej wołacž;
2. sejerpliwoje na knjezovu pomož čzakacž;
3. žo temu knjezej sa mysho džakowacž.

„Jedyn pak khory ležesche s imenom Lazarus s Bethaniye, i teho městka Marje a jeje žotry Marthy“. Tu mysa je. Tež s Jesušowym pscheczelam žo pschecziszcze. Njevěstym, taſki khoroſež Lazarus mjeſeſche, hacž běſche njejabžy pschischla abo hižom dolho jeho čzwilowala. Ale to wěny: běſche čezka, hímjercz straſchna khoroſež, a žotsje wodnjo a w nožu wot khoroſoža prjecž njeſchindžeschej. Njeſtej wěſče ſkomdzikej, mysho ſpytacž, schtož mohlo pomož pschinjescž. Ale wschitzh leſkarjska mudroſež, wscze domjaze žrědi a wscze hladanje bě podarmo. A jako khoroſež pschibywasche a nadžija na wustrowjenje bóle a bóle ſpadny, žotsje wojskodni a najlepši žrěd načožitej: po pscheczela pōſezeletej, k temu knjezej nad žiwjenjom a hímjercz, a datej jemu prajicž: „Knježe, hlaſ, kotrehož libo masch, tón leži khory“.

Miy widzimy: Njeh je tež tón Knjes jara ſdaleniy: horze požadanje žamu dalokosz njeſnaje: miſa ſo modlicz wuezi.

Ruſa wuezi ſo modlicz. Po pravom tele klowo naſ ſo hanibuje. Dyrbi ſo hafle czlowjek miſowacz, na Boha ſpominacz a ſo k ujemu wo pomoz wolacz? Njedyrbi dha czlowjek na wſchech ſwojich puezach ſe ſwojim Bohom ruku w ruzh hicz a ſo kózdy czaz tróſtlowacz: „Hac̄ runjež khodžu w czemnym dole, njeboju ſo žaneho njeſboža; pſchetož th ſy pſchi mni, twoj prut a twoj fiz tróſtlijetaj mje”? Węſcze, ale to druhe je runjetak wérne: Niczo ſo njeda tak ejezko ſnjeſcz kaž hromada dobrych dnjow. Schtož je bjes kſhiža, je najbole tež bjes Boha. Tehodla dyrbi tón Knjes ſ khwilemi czlowjek, fiz tak lohzy ſabudze, wuezeſku pójſlacz, ſo by jeho potſchaſla a naſwueziła ſo ſa tym Knjeſom praſhcz! To je miſa. Bóh tón Knjes eži khoroſez do domu pójſla. Žiwjenje jeneho ſ twojich lubych je w strasche. Ty po lekarja pósceleſch, ty wſchelakore ſpýtaſch, ty jeho ſe wſchej ſwérnu hlaſach. Ale hdyz khoroſez ujewotendze, hdyz strach pſchibéra, potom džež do pódlaſkeje ſtawu a tam na ſwoje kolenje padnijesch a czinisch, ſchtož hnano dolho njeſky eži nil: th ſo k Bohu woſaſh. Haj, miſa wuezi ſo modlicz. — Ty maſch ejezke staroſeze: ſchto budzemiy jefcz, ſchto budzemiy tepič, ſ czim budzemiy ſo wobleſacz? Hewak ſy ſo drje na móz twojeju rukow ſpuſhczak. Ale nět, hdyz zyly lud pſchetož mjenje džela ma a tež najlepſcha wola k dželu husto niczo njeponha, pósnaſejch: Na poſledku tela na Božim żohnowanju wſchitko leži. Ruſa wuezi ſo modlicz! Hdyz twoje džeczo ſo bóle a bóle wot tebie wotwobroczi a ty ſ twojim klowom ſo jeho buſche wjazy ujedotknijesch; hdyz staroſez wo pſchichod twojego luda eži ejezzy na wutrobje leži; hdyz twoje kmeđomunjje eže wobſkorzuje a žaneho poſoja eži ujewostaji, ſo ſadiveliſu ſ Pawolom ſdychujesch: „Ja hubjemy czlowjek, ſchtož budze mje wumoz ſ ežela teje ſmijereze?” Hdyz twoju ujemoz ſacjuwaſch a žadny czlowjek eži ponihač njeſamiože, už wérno, potom na ſwojej kolenje padnijesch a miſa niewuezi jenož, ne, niui, eži ſ zykej wutrobu ſo k temu Knjeſej woſacz.

A potom tebie wuezi ſejerpliwi na Knjeſowu pomoz ezaſacz. „Jesuſ paſ lubowaſche Márthu a jeje botru a Lazaru” Tehodla ſtej tež pomoz ſwojego wulfeho pſcheczelu wést: ſeul ſtej ſo tróſtlowalej jena druhi: Nět, je poſoł k ujem a doſchoł, nět ſo tón Knjes na puezi wobroczi, užt kiriſich wuezomnikow naſomina khwatač, ſo njeby ſ pomoza pſchepoſdze pſchischoſ a wbohej wutrobje ujetrjevalej pſchidolho tſhepotacz. Tak my blitej. A Jesuſ? Taſo wón wuſklyſha, ſo je Lazarus khory, woſta wón hiſcheze diwaj dnjej na tym měſeče, hdyz běſche. Ty jeho njeſroſymiſch. Je dha to móžno? Stej dha to tež hiſcheze luboſez a pſcheczelnoſez, hdyz něchlo ežwilu podleſſi a pomoz tak dalofu woſtorkuje? Luby pſcheczelo, najwjetſha luboſez je ta, fotraž najwjetſchu pomoz pſchinjeze. Tež ſchtož je w miſu naſwuknyli mitrije wo pomoz wolacz, njeje hiſcheze wuſwuknyli. Nět rěta wuſkyež: ſejerpliwi na Knjeſowu pomoz ezaſacz.

Taſke ſejerpliwi ezaſanje dyrbimy wſchitzu naſwuknyli, pſchetož ſumy wſchitzu pſchejara ujeſerpliwi. Wſchaf jako kſheſezenjo wémuy: Tón Knjes naſ ſwchich ſubuje. W ſwiatej kſheze nižy je nam ſawefiſi: „Ty ſy mój, nichto njeſnije eže ſ mojeju rukow wutorhujež!” Póſtum ezaſ nam poſauje: „Nichto wjetſchu luboſez uim hač tón, fiz ſwoje ſtiwjenje woſtaji ſa ſwojich pſcheczelow”. A ſe ſwiateho pižma uim wſchudzom naſpſcheczo klineži: „Woſaj ſo ke miſi w ezaſu teje miſu, dha chzu ja eže wumoz a ty dyrbischi mje khwalicz. — Ale hdyz potom pichindzimy, je jako by njebo ſamfujene bylo. Hdyz pſchetož wótfiſho woſamuy: „Knjeſe, pomhaj, my ſahinjenu!” potom je, jako by tón Knjes hlučhi byl. Hdze je Bóh? Čehodla naſ njeſklyſhi? Je na naſ ſabyt? Žalostnije, hdyz ſo potom taſke dwelowanja nam pſchiblizuju. To ſu potom ezaſu, w fotrychž che tón k tamnej frutej wérje pſcheczishezel, fotraž je naſwuknyli tež potom hiſcheze na njebo ſpuſhczimy, hdyz ſo ſda, jako by naſ wopuſhczil. Hdz by tón Knjes kózdu proſtowu hnydom wuſklyſhal a kózde naſche žadanje dopjelnili, by tež bjesbóžny hnydom kſheſezan byl. Tehodla ſe ſwojej pomozu ezaſa. Dyrbimy naſwuknyli: „Jeho myſle njeſju naſche myſle a naſche pueze njeſju jeho pueze”. Niekněmy pſcheczel, doniž njeſknyli ſo k tamnej frutej wérje pſcheczishezel, fotraž je naſwuknyli tež w najhóſchim ežerpljenju prajicž: „Dha wſchaf woſtanu ja

pſchetož pſchi tebi; pſchetož ty džeržiſch mje ſa moju prawnu ruku; ty wodžiſch mje po ſwojej radze a woſmijech mje na poſledku ſejerpliwi ſo k temu Knjeſej woſacz a ſejerpliwi na Knjeſowu pomoz ezaſacz, tež na poſledku naſwuknyli ſo temu Knjeſej ſa wſcho džakowacz.

„Tuta khoroſez ujeje k ſmijerezi, ale k cjeſezi Božej, ſo by Boži ſy pſches uju cjeſeženym byl.” Šaž jaſna hveſda ſo tole klowo, fotrež Jesuſ k ſwojim wuezomnikam praji, pſches czmowu ſtawijnu ſwēczi. Poſauje nam wjeſely wonkhód wſchech Božich puezow. Tehodla iež Jesuſ tak khroblu a ſměrom a wěſty po puezi horje do Jeruſalemu dže a njeda ſo nikonu wrózho džerzeč, hac̄ runjež chzedža ſidži jeho ſamjenjowacz a kſhižowacz. Čehumy horje do Jeruſalemu! Wón wě: na poſledku tola wſchě Bože pueze w ſwětli ſo ſkoneča. Majprjedy ſwojich wuezomnikow tróſtluje: „Lazaruſ, naſch pſcheczel ſpi; ale ja du, ſo bych jeho ſe ſpanja ſbudzil”. A doſelž jeho nichto njeſroſymi, džesche ſjawnje: „Lazaruſ je wumrjeſ, a ja ſo ſwjeſelu wasche dla, ſo byſcheze wérili.”

„Cjeſezi Božej! To je wotpoſlad a ſaměr kózdeho kſhiža a cjeſpjenja. Maria a Marta ſtej to ſhonile w tamnym woſomiku, jako tón Knjes jimaj pſchiwola: „Njeſkym tebi rjeknyli, hdz by th wérila, ty by tu krafnoſez Božu dyrbjala woſladacz?” Lazaruſ je jo ſhonil, jako bu ſtiwjenju wrózho daty. A wo ninohich ſidach, fiz běch tónle džiu widzeli, rěka: „Wóni wérjachu do njeho”.

A tež my we miſu a ſtysknoſezi pſchetož jažo ſhonimy, jeli ſo jenouž ſejerpliwi wudžeržimy: „Težo Knjeſa rada je džiwna a jeho mudroſez krafna”. Pſchetož ſ nami po puezach dže, fotrež ſu najlepſche ſa naſ. Njeby wopravdze mjes nami nichto byl, fiz njeby naſhonil, ſo tón Knjes tež dženža hiſcheze na khoroſožu modlitwy wuſklyſhi, hdyz wſcha czlowjekſta pomoz ſaſtanje, ſo na proſtawu nana a maczerje ſhubjene džeczo ſažo na prawy puez pſchinjeze, ſo tam wupucz poſaže hdyz czlowiske woſo žaneho njevidži, ſo ſadiveložu wutrobu ſo hlubokim měrom napjelni? A hdyz tajke džilu ſo hižom tu na ſemi ſtanu, kaf potom hafle budze, hdyz ſ czemnym doſhov ſtysknoſeze wumozeni na ſwětlych wuſchinach wěčnoſeze ſtejimy? Potom budzemiy ſo jemu tež ſa to džakowacz, ſchtož nami tu na ſemi njeſroſymiſe wosta. Haj, hnano budzemiy ſo ja kſhiž a ſtysknoſez w ſwojim ſtiwjenju hiſcheze bóle džakowacz hač ſa jeho dobre, hlučne dny, pſchetož pósnaſemiy, ſo runje kſhiž naſ ſo Bohu pſchinjeze. Potom ſ džaknej wutrobu ſaſpěwanym: „Bóh wſchitko derje ſaſpožnje, tež wſchitko mideje wuwjedze. Čeſež Bohu Knjeſej dajeze!”

A nět? Njeveniy, kafke myſle tón Knjes hiſcheze nad nami ma. Dyrbi ſ nami a ſ naſchim ludom drje hiſcheze hlučie do miſu a hubjenniwa ſańč, ſo bychmy ſažo naſwuknyli ſo k ujem ſoſacz. Ale ſchto to ſchtoži? Jeli ſo jenož pod miſu ſažo naſwuknyli, ſo k temu Knjeſej woſacz, ſejerpliwi na jeho pomoz ezaſacz a ſo jemu ſa wſcho džakowacz. Tuž wſmijmu ſwój kſhiž na ſo a proſhym ſwojego miſchtra:

Chze čžert ſpýtowacz,
Daj nam twjerdze ſtaž
A tež we najwjetſchej ſrudźbje
Saſoſtacz pſchi twojej wuezbe.
Wſchaf pſches týſhnoſeze
Naſch puez k tebi dže.

Jan Kſhižan, Hodžiſſki farař †.

Wěži nadobneho Hodžiſſkeho Božeho doma ſběhnijſtieſ ſo pſchede miſu ſaž k njeboju poſažezej porſtaj — a to ſtaj wonej! — jaſo ſo woſolo kerle wimyduž do Hodžija, do starodawneho ſławneho hrodžiſcheza naſcheje ſerbiskeje Lužicy, w naſchim ezaſu paſ niž mjenje ſnateho pſches jeneho Imiſcha, pſches jeneho Kſhižana. Kaf husto běch, njech tež wot druheje ſtronu pſchitħadejo, tutej wěži wuſladał, tak k njeboju ſo ſběhazej. S nanom, ſi maczerju tam khwatachmy ſo daloſeje woſadneje wjeſki, ſo bychmy poſkudzali, ſchto je nam duchowny ſo Božeho klowa prajicž měl ſa ezaſ a wěčnoſez, ſa cjeſhnoſez a wjeſele, ſa ſtiwjenje a

kmjerež, schto měl nam prajiež wo tym pucžu, na kotrejmuž pucžni-
kaj, tež wěži wyžokej, wo pucžu do njebja. A nětko, tón jedyn ext,
s kotrehož Bože žłowo tak husto k nam rěčesche, wón je woněmil,
farar Řešižan tam wjazy njeprěduje w Hodžijskim Božim domje!
Hodowne předowanje s tej wulkej hodownej powjescežu: „Wam je
žo dženža tón Šbóžnik narodžil!“ je to požlednje bylo, kotrež je
s jeho rěčniweho rta wulkinczalo do Hodžijskeje wožady. A
potom je jene předowanje hischeze džeržač, s němym' rтом drje,
tola pak mózne, žylne, dalokoflinczaze, a to jandženu pónđzeliu,
26. maleho róžka, jako jeho fashez stejesche na tym woltařniſchežu,
na kotrejmuž dolše 40 lět bě žwojatu žlužbu Božu wukonjal, jako
Boži dom pjeinjeſche wulka, nutrna wožada, žedžo a ſtejo, kemſchi
pſcheschedſhi hischeze ras s žwojemu fararjej Řešižanej, a s do-
bom jemu na pſchewodženje. — Hdy by k njemu do Božej žlužby
tež pſchezo tak bohacze pſchikhadžala prjedy, a wožydnyla te tak
husto jara prýdne ſawki, tak by žo to wjehelik jeje farar Řešižan
na tym, a tak býchu žo radowali Boži jandželjo na tym, so jich
telko, telko žada po tym cžistym žłowje Božeho pižma, kotrež ſe
rita tuteho žlužobnika Božeho žłowa wukhadžesche!

Pſches poříjebniſchežo džech, poſtaſtawſchi ſi nutrnej modlit-
wi pſchi rowje, hdžez wotpočujetaj mi nan a macž. Niz žwětné
imyžlenje, niz ſiwoſez, niz ſlaba wéra, niz tež deſchez a kněh a
ſyma a žlónzo žu jeju hdy wotdžeržowale, kchwatač ſaloki pucž
do Hodžijskeho Božeho doma, ně ta kmjerež je jumaj to pſche ſah
ſakafač a nětko tam wotpočujetaj w khlódnej ſemi, w kotrejž
jeju farar nětko tež dostač dyrbjeſche požledni wotpočink ſi tym,
ſchtož nad nim ſeníſke, ſachodne.

A pſched tutym tam potom ſtejach w farſkini domje. Wo-
žyjedž ſeleneje, ſwětkoſteje pſchi, kotaž bě ſuboſez ſi džakom wě-
nowala, wotpočořovasche tam w fashežu dubowym wot žwojeho
džela ſe žwojim ſeníſkim cžekom Jan Řešižan, Hodžijski farar.
W měſchniſlej dráſeze ſi knihu Božej žlužby w rukomaj, kaž bě tak
někotry ſrčež wuſchoł ſe žwojeho domu, ſo by ſchol horje do Bo-
žeho domu, iaf tam cžafasche na tón požledni pucž. Myžle khwat-
achu wročzo, khwataču do wýžoka, khwataču k rovej, w kotrejmuž tež ty lezež budžesč, a wutroba žlubi, ſtač ſa tym jenym,
ſchtož Bože, ſchtož ujeboſte žwěru hač do kmjereže, kaž tón nje-
bočicžki, nam wſchitki pſchikkad blyſteža poluy. Krótko to
wokomiski nutrnoſež! A potom: „W Božim mjenje!“ — A tak
žu tam ſta ſi wožady a ſi ſaloka ſe žarowazym pſchivuſnymi
prajili požlednje „W Božim mjenje!“ a požlednje: „Měj džak!“
fararej Řešižanej, fararjež knjesej, kaž jeho tež jeho žwěrni starí
mjenowachu.

A jako bě Wjeleczanski farar, ujebočicžkeho pſchichodny žyn,
jemu to požlednje „W Božim mjenje!“ pſchimolal, ſawodže ſo
wěko na pſchezo, ſchtož ſachodne tu nad nim bě. Na mary jeho
ſtajichu, ſchtuežku ſpěwachu a knjeseowu modlitwu ſo modlačimy
a žwoj požledni ſeníſki pucž cžehnjeſche farar Řešižan tam horje
ſe Božemu domoj, pſchewodžanym wot wulkeho a dolheho cžaha pſche-
wotdžerjow wožadnych a tých, kotsiž běchu ſi dala pſchikhwatali,
ujebočicžkemu wopofasacz požlednju cžesč. Mjes tutym bě jich
na 25 evangeliſkich duchownych, nimale wſchitzu w ornače, kafol-
ſke duchowinstwo bě ſi tſjoni knjescami ſastupjene, mjes nimi bě
knjesc tachant Škala, wožadni ſastupjerjo, wucžerjo, towarzſtwa,
wožebje wojeřſke, džechu prjedy fasheza, ſi nimi tež ſastupjerjo
Macžiž Šserbiskeje, a ſa fashežom ſe žarowazym jich wulke žylky,
a druhe wobmjeſowachu pucž hač do zvirkwe. Š wěže wołachu
ſwoony tež wſchěch tých wožadnych žobu ſi požlednjeſ nutrnoſeži,
kotsiž ujebočchu žami do Hodžija pſchinez móhli. — A potom tam
ſtejesche na woltařniſchežu fashez: Farar Řešižan ſi požlednjeniu
raſej pſched žwojey wožadu. A ſchtož wón jej prajiež mějesche, to

tolmacžesche jeho jaſtojíſki bratr farar Vogt w žwojey rěči wo-
žadze, ſawostajenym, wſchěni pſchitomnym, ſo ſložujo na Žap.
ſl. 20, 25, 32. „A hlej, nětko ja wěm, ſo moje woſlicžo wjazy
njebudžecze wožladacž“, ſi tym dželi ſo ujebočicžki wot tých žwo-
jich, wot žwojey wožady, wot žwojich Šserbow, wot naſi wſchěch,
tola njewoſtaji naſi bjeſewſcheho žamolutſich ſawostajenych, ně:
„Nětko ja waſ ſoruž Božu a temu žłowu jeho miloſež, kotrež
mózny je, waſ natwariež a wam dač to herbſtwo mjes wſchitkimi
wožwyczenymi.“ A tak dželeſche ſo tež jaſtojíſki bratr wot ja-
ſtojíſkeho bratra, a pſchecžel wot pſchecžela a potom tež pſches ext
žwojeho ſastupjerja wožadne ſastupjerſtwo a wožada wot žwo-
jeho diſchowpaſtryja a wodžerja, jemu wěnujo wutrobný džak
a ſa ſnamjo džaka ſawrjenžowý wěnz. Šserbiſka konferenza a
pobočna konferenza wupraji žwoj džak a žwoje božemje pſches
fararja Šandriku, ſi kotrejmuž ſo ſi dobom Šuſčanska wožada žwo-
jemu žwěrnemu žukodej a pomožnikoj džakowasche. Ša zvly
Radebergſki woſrjež rěčesche ſi ſuperintendent ſam. Wón,
faž wſchitzu rěčniſy běchu pſchesjene w tym, ſo bě ujebočicžki
žwěrny muž, bjeſ ſaſtha a poſní miloſež, ſuboſež, ſo ſubowasche
pſchesjednoſež a měr. Duchowni dželachu ſo na to wot žwojeho
jaſtojíſkeho bratra ſóždy wožebje ſe žłowom biblije abo ſe
ſchtuežku, pſchi tón jemu wěnujo hischeze žłowa wožebiteho džaka,
wožebje tež ſa jeho woſchérne ſutkowanje ſa herbſke pižmow-
ſivo. Zvirkwin ſhór bě ſo ſi wožadu wotměnjal w ſpěwach, ſo
trež zvly žwějatočnoſež a jenotlive rěče wobmjeſowachu. Po-
čicžkej modlitwoje cžehnjeſche farar Řešižan požledni pucž ſi Bo-
žeho domu, w kotrejmuž bě tak doſho ſutkovaſ wožadnym ſi žvhn-
wanju, Božu ſi cžesči.

Tam pſchi muricžy pſchi ſahrodže kaplanſtwa žuny jeho po-
ſhowali ſi požlednjeniu ſeníſkemu wotpočinku w tej Božej roli,
do kotrejež wón tak někotreho wožadneho poſhowa. A pſches
row a do rova ſlinczachu ſi nowa žłowa džaka a pocžeſčowanja.
Njemóžachmy a njemóženmy ſo tež ujebočicžkemu doſež dodžako-
wacž ſa to, ſchtož je wón nam dač a byl a ſawostajil. „Macžiž Šserbiske“ ſo tam dželeſche wot žwojeho dožholétneho žwěrneh
prěnjeho pſchedžydy. Knjesc tachant Škala rěčesche ſa nju a ſa
zvly Šserbowſtwo, kotrež ſi Hodžijskej wožadu žaruje wo fararja
Řešižana, ſi kotrejmuž tola — kaž bu to tež hižo w Božim domje
wujběhnjene — tež ſhubi žwojeho protvkarja, kotrež ſóžde ſětu
ſi nowa pſchikhadžesche w žwojim „Pſchedženaku“ a kotrež tak
pěknje a rjenje ſi naſhemu herbſkemu ſudej rěčež móžesche we
jeho rězi, w ſudowej rězi, a ſi kotrejmuž tež ſhubi žwojeho wuſtoj-
neho redaktora „Mějioniskeho Woſkola“, kotrež ma wěſeže žobu
žwoju wulku ſaſlužbu na tym, ſo žu naſhe ſerbske wožady
hischeze mějioniske wožady. „Macžiž Šserbiske“ pak je farar
Řešižan wjedl ſmužiež a wuſtojne ſe žwojey ſměrnoſežu pſches
tón tak njeměrny a husto doſež, wožebje w požlednich ſětach, ſe
mučazhy ežaž. A Hodžijska ſhula ſe žwojim ſantorom Belikom
ſo potom dželeſche wot žwojeho fararja a pſchecžela a tehorunja
wožadni wucžerjo pſches žwojeho rěžnika, wýſč. wucž. Beyera.
Škola tuteju rěžnikow poſaſachu nam ujebočicžkeho ſi nowa
jako teho doſtojneho muža a farja, ſajkehož jeho ſrosumimy, hdyž
prajimy a prajiež budžemym: „Jan Řešižan, Hodžijski farar“. Tež w tym, ſchtož ſhulu nastupa, je wón wjedžal hicž tón prawy
pucž a je nařečen wotwryjene domy a wutroby wucžerjow. Škola
tuteju rěžnikow běchu wožebje ſa tých, kotsiž tam ſi druhich
konežin naſheho wózneho kraja běchmy, něſchto wožebite a poſbě-
haze a je nam wjeſzele, ſo žuny je runje pſchi rowje naſheho fa-
rarja Řešižana ſlyſheli. Šnijaze tež to, ſchtož bu nam na
kónzu hischeze ſerbski ſi požlednich žłowow ujebočicžkeho ſdželene.
Njech je tež zvly němka Hodžijska wožada ſhoni a ſóžda druhá

też, hacž wona to tomu, fiž ſo prózuje, jej Boże ſłowo cziste a wérne pſchipowjedacz, kſchitodu njecžni, hdvž datwa tuto ſłowo przedowacž pſched wjele próſdnychmi kawłami!

Selene haložki padachu do rowa na kaſhež k poſlednijemu poſtrowej, ſelene to, dokež to niž poſtrowy do ſachodnoſcze, ně, poſtrowy w tej nadziji na nowe žiwjenje, na węczne žiwjenje, na ſachowidženje we Wótza njebjefkim domie!

Swony ſaſwonichu j nowa. Pſchewodžerjo ſo dželachu, kchwatachu domoj. So njebjehmy ſapomnili ani hodžinfi, jo naſche drohowanje pſches tutu ſemju jenož jene kchwatanje bhež dyrbı domoj k Wótzej do domu!

Tam na Hodžijskim poſrjebiuſchzu, hdžez wotpočuju ſeñiske povoſtanki Hodžijskeho fararja a herbſkeho wótežinza Imiſcha, tam wodžewa nowa hórska nětk povoſtanki Jana Kſchizana, kotrež bě farar a herbſki wótežin z polnym ſmyſle teho, ſhtož tutej ſłowie wuprajitej. — Njech dostojniſcha ruka drobnischo wopische, iſto je Jan Kſchizan był a wukutkowaſ jako farar a wótežin!

Wóh ſenjes paſ bhež eži huadny a požohnuj tebje! Won daj ſwojemu woblicžu na tebi ſwěcžicž węczni!

Ežiň poſtu!

Sjew. Jana 3, 3.

Ty warnujesz, o Gbóžniſo,
Mje w tymle ſrudnym čaſu;
Ty chzesch, ſo k tebi wróču ſo
A hréſchenja ſo paſu;
Ty napominasch k poſueže
A ſo ſo hladam węſtoscze,
Dójnž hiſcheze čaſh je hnady.

Ty nothzesch moje ſkaženje,
Ty chzesch, ſo bych był ſiwy;
Duž pſched ſudzenjom warnuje
Mje twój hdžiſ mikoſcziw.
Ah, husto na njón njeđiwač,
Sso ſwětnym myſlam wodžicž dach;
Mi tajki njedžak wodaj!

Rak husto ſe ſłowom ſy mi
Ty dawaſ dobru radu
A mje po ſwojej ſmilnoſci
Ssy wutorhycž chyl padu!
Haj, wſchudźe twój hdžiſ pſlyscheze bě,
Kož moja duſcha derje wě;
Sa wutoru paſ ſtwierdzich.

Duž ſpoži, ſo ſteju na ſtraži
A ſmijerež mje njeſchewata;
Hdž ſpat paſ ſima duſchu mi,
Budž mi ta ſmilnoſež data,
So Boži Duch ju ſbudzi ſaſ
Sa jejny hot na węczny kwaſ,
Hdžez nawožen ju čaſa!

Zyrkej a ſtat.

So by ſo naſchej ſakſkej krajnej zyrkej w jeje tucžažnym wojowanju wo ſmutske a ſwonekne bycze pomož pſchinjeſta, ſo wſchelakore ſtawa. Pod czeſtym pſchedſyđowom krajnego biſkopa je ſo wubjerk wutworil, kotrež chze woſebje ſarſkim doſnam, kotrež pod drohotu a pod ſapowjedzenjom doſhodow muſi čeřpja, na pomož pſchiniež. Do inieho wubjerka kſluſcha tež pſchedſyđa naſcheje herbſkeje pſchedaſkeje konferenzy, ſenjes farar Domaschka. — Eži, kotrež je naſcha krajna zyrkej woſebje pſches Gustav-Adolfſowe towarzſtvo pomhała, w prieđanskich čaſach iſli podpjerajo, dopominja ſo tuteje pomožy nětkle, hdž ſama pomožy wulzy jara potrjeba. Němſka evangeliſta zyrkej w Czeſkoſlovakſkej je krajnom konſistorijej 1500 fr. pſchipoſtala, w ſu-

něhdże 1½ miliiona hréwnow; tute dyrbja ſo na to naſožicž, ſo ſo najwjetſchej muſi w ſarſtich domach wotponiha. —

To žadanjow, kotrež ſo dyrbja pſchewjescz, chze li zyrkej wobſtač w tuthim čežkim čaſku wojowanja wo ſwonekne kſredki a mozy, kſluſhetaj pſchede wſchém tež tej, ſo ma kóžda woſada ſwoje ležomnoſcze tak pſchenajecz abo pſchenajenſki pjenjes tak po wyschicž, kaž je to čaſzej pſchinieſtne, a potom, ſo ma kóžda woſada placzisny ſa werowanja, pohrjeby atd. tehorunja tak powyſhicž, kaž ſo to do tuteho čaſka hodži. Hdžez woſadu to pſchezo hiſcheze njecžinja, tam kaža dale wſcho doſkladne pſchewjedženje powſchitkowne pomožy a ſawinuja tak ſobu powſchitkowne nje-pſchihodne wobſtejnnoſcze. Tu maja ſaſtupjerſtwa woſadow, kaž woſadni ſamii ſo wo to poſtaracž, ſo ſo wſcho ſtanje, ſhtož je muſne a ſpomožne w tuthim čaſku.

S blifka a ſ daloka.

Smuſtowne miſionſtwo naſcheje ſakſkeje wejuje wótre wojowanje wo ſwoje wobſtače. Dyrbili wone ſwoje dželo jaſtajecz abo wobmjeſowacž, dokež drohota kſylniſcha, hacž luboſež k bližiſhemu, čeřpja pſches to eži w naſchim ludu, kotsiž ſu eži naſhubjeńſchi a naſbóle wobzarowanja hódní, to ſu eži khorí a bědni, eži khroni a braſchiwi, a to wulzy a malí, starí a mlodži. To, iſtož chze nam naſch ſenjes w ſwojim pſchirunauju wo ſmilnym Samaritanu prajiež, njeje žane mudrowanie wo tymi farifejskim prajchenju: „Schtó je mój bližſchi?” Ně, jaſnje doſež nam naſch ſenjes tam praji: „Ty ſy tomu tón naiblizſchi, kotrež twojeje pomožy naſbóle potrjeba!” Mjes ſuthymi paſ ſu nětkle zyle wěſeže mjes naſchim ludom ſobu eži, ſa kotrež ſo nětkole hiſcheze ſmutske miſionſtwo pſches ſwojich pnožnikow a ſwoje pomožniſy a pſches ſwoje wuſtaru ſtara, tak derje hacž to hiſcheze móže. A ſo by wono to dale mohlo, to je ſobu na tebi! Naſche ſakſke wuſtaru ſmutskeho miſionſtra manu bóle hacž dotal ſo ſta, podpjeracž! Naſchi darmiwi dariczeljo ſczelu radu wjele do druhich wuſtarow ſwona ſakſtich mjesow, dokež ſu tute wuſtaru — a to ſ polnym prawom — bóle ſnate; naſche ſakſke ſo pſchi tymi husto doſež zyle ſabydu, a to njeje ſ prawom. Tež tu poſla naſ ſo ſa wſchěch tych bědnych a khorých ſtara kaž druhdże, jenož tak wobſchernje niz, a to ſobu tehodla niz, dokež kſredki pobrachuja. — S tuthim wſchém njeđyrbí nětk prajene bhež, ſo njeđyrbjale ſo wet naſ ſu ſtawu kaž Bethel podpjeracž; ně to niz, tola paſ to, ſo ta prawa kſcheczajſka luboſež jenož do dala njeſhodži, ale ponha, hdžez je ponoz muſna, a tuž zyle wěſeže tež ponha wſtreniež muſi w ſwojim kraju. Tehodla njeſtajemy to jene a ežiňm to druhe. — Dary pſchijimija ſmutske miſionſtwo, jeho wuſtaru a duchowni.

Listowanje.

H. w H. ſa Laetare. —

D. w M. B. ſa Judica.

Biblija — čaſh — czlowieſ.

Jednajch thđen, wot 11. měrza hacž do 17. měrza.

11. Laetare: Jana 11, 32—46. — fh. 593. —
12. pónđzela: Mat. 26, 21—24. — fh. 75. —
13. wutora: Jana 13, 21—32, 35. — fh. 225. —
14. krjede: Mat. 26, 26—29. — fh. 177. —
15. ſchitwórk: Luk. 22, 31—39. — fh. 140. —
16. pſat: Mat. 26, 30—46. — fh. 94, 1—8. —
17. ſobota: Luk. 22, 39—46. — fh. 663. —

Czishez Smolerjez ſnihui ſiſcejeſtne a knihařne, iſp. družtvo ſ wobmij. ruſowanjom w Budyschinje.